

Szigeti Magyarság - Online

Island Hungarians - Newsletter - Online Version

2008. március-április - March-April, 2008

MAGYAR ÉLMÉNYEIM EGY LUXUSHAJÓ KIRÁNDULÁSRÓL

Ezen a hétfő délelőtt, február 4-én itt a los angelesi repülőtéren időmilliomosnak érzem magamat. Csupán három és fél órát kell eltöltenem a "Maple Leaf Lounge-ban", ha történetesen nem késik a New Yorkból érkező repülőgép, addig, míg el nem kezdik feltölteni ennek a repülőmadárnak a megüresedett székeit a Vancouverba tartó utasokkal.

Nagy kár lenne ezt az időt elpazarolni, akkor amikor az elmúlt kilenc nap emlékeiből valamit megoszthatok kis közösségünk olvasóival.

Újságunk 2006. november-decemberi számában írtam egy beszámolót Nagy-Magyarország térképéről Leavenworthben. Akkor még nem gondoltam, hogy hasonló jellegű eseményekről a jövőben szintén beszámolok újságunk hasábjain.

Innen Los Angelesből indultunk el, szakadó eső kíséretében az előző hét vasárnap délelőttjén a norvég luxushajótársaság "Norwegian Star" 2200 utast és 1100 személyzetet szállító hajóján. Miután kicammogtunk a kikötőből a nyílt óceánra, Stefan, norvég nemzetiségű hajóskapitányunk déli irányba, Mexikó felé kormányozta a hatalmas, tizenöt emeletes tömeget. Ezt az irányt, kevés híján három napig, állandó mozgás közepette, partraszállás nélkül nem is változtatta meg.

Magyarul beszélő útitársaink ezen a hajón gyérebben voltak mint előző évben, Hawaiiiban. A Czelnai házaspárral együtt mindössze négyen voltunk magyarok a fedélzeten. Mi legalább is ezt gondoltuk egy bizonyos ideig.

Miután ez már a második utunk volt ezzel a hajótársasággal, hétfőn délelőttre mi is meghívást kaptunk a kapitány recepciójára. A program a forgatókönyv szerinti percnyi pontossággal kezdődött. Természetesen folyt a pezsgő és a többi mexikói ital. Az első sorban elfoglaltuk magunknak a legjobb helyeket, jó kilátással a színpadra. A program szervező igazgató bekonferálta a programot, melynek a kezdetén bemutatta a luxushajó minden osztályának az igazgatóját. Mivel több ország képviseltette magát ezekben a pozíciókban, az illető személynek a szülőhazáját is bemondta a mikrofonba.

Nem kis meglepetésünkre Marcell névre már az első látásra egy nagyon jó vágású, harmincéves (ezt később tudtuk meg tőle) fiatalember sétált fel a pódiumra. Ő a fotogaléria menedzsere. Most jött a meglepetés. A program vezető közölte, hogy ő az egyedüli magyar nemzetiségű a hajón, és Magyarországról jött.

Az ám hazám, és már ordítottam is. "Mi is magyarok vagyunk! Itt négyen!" Megtörtem a csendet. Marcell felénk mosolygott, intettem neki, álljon meg mellettünk. Annak ellenére, hogy ideje nagyon ki volt számítva, rögtön meg is egyeztünk, hogy másnap este, amikor végez a fotogalériában, találkozunk vele, de csak egy fél órára. A fél órából természetesen három óra lett. Ahogy elmondta az életútját, ott hatott meg engem a gondolat - hogy folytassam a 2006-ban elkezdett beszámolómat a magyarokról a nagyvilágban. Írjak azokról az emberekről, akik abból a kis csonka országból származnak, de megmutatják a nagyvilágnak, hogy ők több mint egyenrangúak a nyugati világ fiatalságával.

Vannak olyan honfitársaink az óhaza határain túl, akik kiérdemlik, hogy pár szóval megemlékezzünk az ő közösséget szolgáló munkájukról.

Megtudtuk Marcellról, hogy Mezőkövesden született. Amikor megemlítettem a Matyó népművészeti csoportot, akik vidékünkön járási és országos magyar rendezvényeken gyakran vendégszerepeltek, mondta, hogy édesanyja is járt a tánccsoporttal Kassára fellépni.

Nyolc éves kora óta érdekelte a fényképezés. Debrecenben biológia szakon kapott diplomát. Tanároskodott, mellette angolt tanult, esküvőket fényképezett. A Hortobágyi Nemzeti Park számára készített állatokról és a természetéről képeket.

Akkor jött rá, hogy legnagyobb hobbija a fényképezés, amit mint teljes hivatást is tudna gyakorolni. Több mint ötven pályázatot adott be, eredménytelenül. Egy szép nap aztán a Nők Lapjában talált egy hirdetést. Fényképezészeket keresnek luxushajóra, volt a rövid hirdetés tartalma.

Megpályázta és itt a szerencse is segített. A New Yorkban élő magyar Hudec Mátyás választott ki Budapesten a 150 jelentkezőből jelölteket. Több megbeszélés után Marcell benne maradt az utolsó tíz jelölt között. Végül nagy öröme 2000. októberében az első útjára Barcelónába utazott, ahol egy hat csillagos luxushajón kapott helyet. Sajnos 2001. szeptemberében a vállalat csődbe ment.

A szerencse azonban hamarosan megint pártjára állt. 2002-ben kapjuk előtt, Mezőkövesden egy UPS-es autó állt meg. Pestről hozta, ragasztott borítékban az újabb munkavállalási ajánlatot. Egy hónap múlva Hawaiiiba kínáltak neki szerződést. Ezek egyhetes utak voltak. De a szerződés általában nyolc hónapra szólt.

Közben menedzseri funkcióba léptették elő. Ebből kifolyólag már lehetősége volt válogatni az utak között is. 2004-ben a Marco Polo társaság szerződtette le, így volt alkalmunk az Antarktisz is meglátani. Szerinte Bermudát meglátani legolcsóbban

luxushajóval lehet. 2007-ben szállodát Bermudában 340 dollár alatt nem lehetett kapni, természetesen egy éjszakára.

Marcell hét embert irányított a mostani hajón, akik mindenütt ott voltak és fényképeztek. Reggel hétkor kel, nyolc órakor elindítja a gépeket, utána körülmegy a hajón, leellenőrzi a hirdetéseket, a reklámokat. Kilenctől kezdődnek a fotózások, tömeg fotózás, családi fényképek.

Naponta kb. 50 emailre kell válaszolnia. Rengeteg a papírmunka. Nagy gondot kell szentelnie a fényképezés káros anyagának a kiszűrésére, az ezüstre.

Estére mire a turisták visszaérkeznek a hajóra már a képek a kirakatban vannak. Ügyelni kell az alkalmazottak bánásmódjára a vendégekkel. Beléjük kell verni az üzleti szellemet, a mosolygást és az udvarias fellépést. Gyakran csak éjfél után kerül a szobájába.

Csak az érdekesség kedvéért érdemes megemlíteni, hogy egy ilyen úton mint a miénk, nyolc nap alatt tizenötezer kép készül el, melyhez közel két kilométer fénykép-papír használdik fel.

Az utolsó estére megbeszéltünk egy közös vacsorát vele, édes ötösben, ahol nyugodtan elbeszélgettünk. Jó volt a társalgás. Mondtuk neki, hogy van egy szép magyar házunk és egy kunyhónk melyben élvezzük a lángos sütési napokat. Elkacagta magát a napi teljesítményeinken, a rekordjainkon a Saanichi vásáron való sütésnél. Szüleinek is van lángossütő vállalatuk Mezőkövesden és a Zsóri fürdőben is, de a napi eladott mennyiség messze elmarad a miénktől.

Marcell nőtlen, de van barátnője Chiléből. Természetesen szülei nem nagyon örülnek ennek. Szeretnék ha magyar kislány lenne a menyük. Ő is a hajón van alkalmazva.

Intelligens, nagytudású, szimpatikus fiatalember, tele ötletekkel, vágyakkal, reményekkel. Kanadában szeretne letelepedni, családot alapítani, búcsút mondani a hajós életnek és mint hivatásos fényképész saját vállalatot alapítani.

Következő alkalommal egy brassói magyar lányról írok, akivel szintén a hajón ismerkedtünk meg, persze véletlenül.

Fazekas Jóska